

บทที่ 6

สรุปผลการวิจัย

6.1 สรุปผลการวิจัย

งานวิจัยชิ้นนี้เป็นการศึกษาวิจัยเกี่ยวกับการเรียนการสอนของกลุ่มอาจารย์ในมหาวิทยาลัย เกษตรศาสตร์ 3 สาขาวิชา คือสาขาวิชารัฐประศาสนศาสตร์ ในคณะสังคมศาสตร์ สาขาวิชา ภาษาอังกฤษและสาขาวิชาภาษาไทย ในคณะมนุษยศาสตร์ ผลการวิจัยได้นำเสนอในบทที่ 4-5 สามารถสรุปได้ดังนี้

6.1.1 รูปแบบของการปนภาษา

งานวิจัยชิ้นนี้ได้ทำการวิเคราะห์รูปแบบของการปนภาษาอังกฤษในภาษาไทย โดยศึกษา ชนิดของคำที่แต่ละกลุ่มใช้ในการปนภาษา ผลการวิจัยพบว่าสาขาวิชาที่มีความหลากหลายในการ ใช้ชนิดของคำมากที่สุดคือสาขาวิชาภาษาอังกฤษ กล่าวคือมีการใช้ชนิดของคำนาม คำกริยา คำคุณศัพท์ คำกริยาวิเศษณ์และในรูปแบบที่ไม่สามารถจัดไว้ในชนิดของคำได้ คือชนิดของคำประเภทอื่นๆ เช่นคำว่า by the way , OK หรือ alright สาขาวิชาที่มีความหลากหลายในการใช้ ชนิดของคำรองลงมาจากสาขาวิชาภาษาอังกฤษคือสาขาวิชารัฐประศาสนศาสตร์ โดยมีรูปแบบ ของคำนาม คำกริยา และคำคุณศัพท์ ส่วนสาขาวิชาที่มีการใช้ชนิดของคำหลากหลายน้อยที่สุด คือสาขาวิชาภาษาไทย โดยมีเพียงชนิดของคำนาม คำกริยา และคำประเภทอื่นๆ

ผลการวิจัยได้แสดงให้เห็นอย่างชัดเจนว่าคำนามเป็นชนิดของคำที่ใช้ในการปนภาษามากที่ สุด รองลงมาคือคำกริยา เป็นที่น่าสังเกตว่ารูปแบบในการปนภาษาจากชนิดของคำนี้มีความสอดคล้องกับพฤติกรรมในการปนภาษาของแต่ละกลุ่มสาขาวิชา กล่าวคือสาขาวิชาภาษาอังกฤษเป็น สาขาวิชาที่มีอัตราการย่อยละของการปนภาษามากที่สุด จากจำนวนข้อความที่ทำการสอนทั้งหมด 3938 ข้อความ มีการใช้การปนภาษา 194 ข้อความ คิดเป็นร้อยละ 4.93 มีการปนภาษาโดยใช้ ชนิดของคำนาม 109 ข้อความ คิดเป็นร้อยละ 56.19 ชนิดของคำกริยา 52 ข้อความ คิดเป็นร้อยละ 26.80 รองลงมาคือสาขาวิชารัฐประศาสนศาสตร์ จากจำนวนข้อความทั้งสิ้น 4160 ข้อความ มี การใช้การปนภาษาทั้งสิ้น 119 ข้อความ คิดเป็นร้อยละ 2.86 มีการปนภาษาโดยใช้ชนิดของคำ

นาม 85 ข้อความ คิดเป็นร้อยละ 71.42 ชนิดของคำกริยา 22 ข้อความ คิดเป็นร้อยละ 18.48 และในสาขาวิชาภาษาไทย ทำการสอน 4114 ข้อความ มีการใช้การปนภาษาทั้งสิ้น 44 ข้อความ คิดเป็นร้อยละ 1.07 โดยมีชนิดของคำนาม 21 ข้อความ คิดเป็นร้อยละ 47.73 ชนิดของคำกริยา 19 ข้อความ คิดเป็นร้อยละ 43.18 และเมื่อเปรียบเทียบพฤติกรรมกรรมการปนภาษา ในด้านรูปแบบการใช้ชนิดของคำและความถี่ที่มีการใช้คำภาษาอังกฤษปนในภาษาไทยข้ามกลุ่มสาขาวิชาแล้ว สามารถสรุปได้ว่ามีความสอดคล้องต้องกัน กล่าวคือกลุ่มที่มีความถี่สูงในการใช้การปนภาษาก็จะมีความหลากหลายในการใช้ชนิดของคำในการปนภาษามาก ซึ่งได้แก่สาขาวิชาภาษาอังกฤษ ส่วนสาขาวิชารัฐประศาสนศาสตร์มีความหลากหลายในการใช้ชนิดของคำและมีความถี่ในการปนภาษามากเป็นอันดับสองรองจากสาขาวิชาภาษาอังกฤษ และกลุ่มที่มีความถี่ต่ำในการใช้การปนภาษาซึ่งได้แก่สาขาวิชาภาษาไทย ก็จะมี ความหลากหลายในการใช้ชนิดของคำในการปนภาษาน้อยตามไปด้วย

ในเรื่องระดับของการปนภาษา ผลการวิจัยพบว่ามีกรปนภาษา 3 ระดับคือ ระดับคำ วลี และประโยค การปนภาษาในระดับประโยคพบในสาขาวิชาภาษาอังกฤษเพียงสาขาเดียว ส่วนในระดับคำและวลีพบทั้ง 3 สาขาวิชา แต่จะปนภาษาในระดับคำเป็นส่วนใหญ่ ผู้วิจัยสันนิษฐานว่าที่สาขาวิชาภาษาอังกฤษมีการปนภาษาทั้งในระดับคำ วลี และประโยค น่าจะเนื่องมาจากในเนื้อหาวิชาภาษาอังกฤษเหมาะสมและเอื้ออำนวยต่อการสอดแทรกความรู้ คำพูด หรือวิธีการเรียนการสอนต่างๆที่เป็นการใช้ภาษาอังกฤษ ซึ่งต่างกับการเรียนการสอนในสาขาวิชาภาษาไทยและรัฐประศาสนศาสตร์ ซึ่งเนื้อหาวิชาเป็นภาษาไทย จึงควรมีความระมัดระวังในการใช้ภาษามากกว่าสาขาวิชาข้างต้น ด้วยเหตุนี้จึงทำให้สาขาวิชารัฐประศาสนศาสตร์และสาขาวิชาภาษาไทย ไม่เหมาะสมและเอื้ออำนวยต่อการปนภาษาในระดับประโยคนั้นเอง

6.1.2 การปรับชนิดของคำตามไวยากรณ์

ผู้วิจัยได้วิเคราะห์ข้อความภาษาอังกฤษที่ปนในภาษาไทยของทั้ง 3 กลุ่มสาขาวิชา เพื่อดูการปรับชนิดของคำตามไวยากรณ์ไทยและไวยากรณ์อังกฤษ ผลการวิเคราะห์ข้อมูลพบว่ากลุ่มตัวอย่างได้ปรับชนิดของคำตามไวยากรณ์ไทยในทุกๆลักษณะ แต่ไม่ปรับชนิดของคำตามไวยากรณ์อังกฤษใน 3 ลักษณะคือ พจน์ หน่วยคำเติมท้ายเพื่อแสดงกาลและความสอดคล้องของประธานและกริยา โดยมีความแตกต่างกันออกไปในแต่ละสาขาวิชา กล่าวคือสาขาวิชารัฐประศาสนศาสตร์จะมีการปรับไวยากรณ์ตามไวยากรณ์อังกฤษใน 2 ลักษณะคือ การใช้คำนำหน้านาม เช่นในคำว่า the nation และในลักษณะของการเรียงคำในนามวลี เช่นในคำว่า technical term และในคำว่า cultural bias ส่วนในการปรับตามไวยากรณ์ไทย สาขาวิชารัฐประศาสนศาสตร์มีการปรับชนิดของคำตามไวยากรณ์ไทยโดยเฉพาะอย่างยิ่งการใช้คำว่า “การ” ร่วมกับคำกริยาในภาษาอังกฤษ ซึ่งกรณีนี้ไม่

พบในสาขาวิชาอื่น เช่นในคำว่า การ manage การ apply การ develop ซึ่งเป็นการปรับให้เข้ากับ ไวยากรณ์ไทย โดยใช้ทั้งคำในภาษาไทยและภาษาอังกฤษร่วมกัน ถ้าหากเป็นการปรับตาม ไวยากรณ์อังกฤษโดยตรงแล้ว ควรจะใช้คำว่า management หรือ development เป็นต้น

ในสาขาวิชาภาษาอังกฤษมีการปรับตามไวยากรณ์ไทยทุกลักษณะยกเว้นการขึ้นเสียงสูง ท้ายคำถาม เช่นในคำว่า OK ? หรือในคำว่า Where ? และมีการปรับในลักษณะของการเรียงคำ นามวลี โดยพบเพียงข้อความเดียวคือ attention class ซึ่งปรับตามลักษณะของไวยากรณ์ไทยโดย ให้คำหลักอยู่หน้าคำขยาย ส่วนการปรับตามไวยากรณ์อังกฤษนั้น พบ 3 ลักษณะคือ การเติมคำ นำหน้านาม เช่นในคำว่า the last การเรียงคำในนามวลี เช่นในคำว่า honest system และการขึ้น เสียงสูงในคำถาม เช่นในคำว่า OK ? Where ? ดังที่ได้กล่าวมา

เป็นที่น่าสังเกตว่า สาขาวิชาภาษาไทยเป็นสาขาวิชาที่ปรับชนิดของคำตามไวยากรณ์ตาม ไวยากรณ์ไทยในทุกๆลักษณะ และไม่ปรับชนิดของคำตามไวยากรณ์อังกฤษเลย ในส่วนของพจน์ คำนำหน้านาม หน่วยคำเติมท้ายเพื่อแสดงกาล ความสอดคล้องของประธานและกริยา และการขึ้น เสียงสูงนั้นไม่มีใช้ในไวยากรณ์ไทย ดังนั้นส่วนที่เหลือคือลักษณะของการเรียงคำในนามวลี ใน งานวิจัยนี้พบเพียง 1 คำ ซึ่งเป็นคำๆเดียวกันกับในสาขาวิชาภาษาอังกฤษปรับเข้ากับไวยากรณ์ไทย คือคำว่า attention class ซึ่งถ้าจะใช้ตามไวยากรณ์อังกฤษคำขยายจะต้องอยู่หน้าคำหลัก โดยใช้ว่า class attendance

นอกจากนี้ยังมีการใช้คำซ้ำในการปนภาษา ซึ่งพบในสาขาวิชาภาษาอังกฤษ ในคำว่า free ซึ่งจะใช้ปนว่า free free เหมือนกับที่ภาษาไทยใช้ว่า ฟรีๆ หรือการใช้คำลงท้ายหลังการปนภาษา เช่นในข้อความ “OK นะคะนักเรียน” หรือในข้อความ “Don't cheat นะคะ” ทำให้เห็นได้ว่าการ ใช้การปนภาษาในลักษณะนี้มีแนวโน้มที่จะปรับให้เข้ากับลักษณะทางภาษาไทยมากยิ่งขึ้น

6.1.3 พฤติกรรมการปนภาษาและทัศนคติที่มีต่อการปนภาษา

จากผลการวิเคราะห์ข้อมูล ผู้วิจัยพบว่าในแต่ละสาขาวิชามีความแตกต่างของพฤติกรรม และทัศนคติที่มีต่อการปนภาษาดังนี้

ในสาขาวิชารัฐประศาสนศาสตร์ มีการพูดปนภาษาอังกฤษในภาษาไทยในการเรียนการสอนทั้งสิ้น 119 ข้อความคิดเป็นร้อยละ 2.86 และทัศนคติที่อาจารย์แต่ละท่านมีต่อการพูดปน ภาษานั้นคือทุกท่านเห็นด้วยกับการปนภาษาในการเรียนการสอน ส่วนในสาขาวิชาภาษาอังกฤษ มีการพูดปนภาษาอังกฤษในภาษาไทยในการเรียนการสอนทั้งสิ้น 194 ข้อความ คิดเป็นร้อยละ 4.93 ทัศนคติที่มีต่อการพูดปนภาษาคือ เห็นด้วย 4 ท่าน อีก 1 ท่านมีความเห็นเป็นกลาง และในสาขา วิชาภาษาไทย มีการพูดปนภาษาทั้งสิ้น 44 ข้อความ คิดเป็นร้อยละ 1.07 ทัศนคติที่อาจารย์สาขา

วิชาภาษาไทยมีต่อการปนภาษาคือ ไม่เห็นด้วยกับการปนภาษา 2 ท่าน ความเห็นเป็นกลาง 2 ท่าน มีเพียง 1 ท่านที่เห็นด้วยกับการปนภาษา

เมื่อวิเคราะห์จากการเปรียบเทียบระหว่าง 3 สาขาวิชาแล้ว พบว่ามีความขัดแย้งกันระหว่าง พฤติกรรมการปนภาษากับทัศนคติ สาขาวิชารัฐประศาสนศาสตร์และสาขาวิชาภาษาอังกฤษ กล่าวคือสาขาวิชาภาษาอังกฤษเป็นสาขาวิชาที่มีการใช้การปนภาษามากที่สุด แต่กลับมีทัศนคติที่เห็นด้วยกับการปนภาษาเพียง 4 ท่าน อีก 1 ท่านมีความเห็นเป็นกลางต่อการปนภาษา ซึ่งต่างจาก สาขาวิชารัฐประศาสนศาสตร์ ซึ่งมีอัตราการใช้การปนภาษาในการเรียนการสอนน้อยกว่าในสาขา วิชาภาษาอังกฤษ แต่กลับมีทัศนคติที่เห็นด้วยกับการปนภาษาทั้ง 5 ท่าน ผู้วิจัยเห็นว่าถ้าสาขาวิชา รัฐประศาสนศาสตร์มีความเห็นหรือมีทัศนคติที่ดีต่อการปนภาษา นั้นน่าจะหมายถึงสาขาวิชารัฐ ประศาสนศาสตร์ควรจะทำการปนภาษาอังกฤษในภาษาไทยในการเรียนการสอนมากที่สุด คือมี จำนวนคำมากกว่าสาขาวิชาภาษาอังกฤษ

เมื่อการเปรียบเทียบภายในแต่ละสาขาวิชา ผู้วิจัยพบว่าในสาขาวิชารัฐประศาสนศาสตร์มี เพียงท่านเดียวที่ทัศนคติและพฤติกรรมมีความสอดคล้องกัน คือท่านที่ 1 ซึ่งปนภาษาในการเรียน การสอนร้อยละ 6.82 ของจำนวนข้อความทั้งหมด ซึ่งอยู่ในช่วงปนมากและเห็นด้วยกับการใช้การ ปนภาษาในการเรียนการสอน ท่านที่ 2 ทัศนคติก่อนข้างสอดคล้องกับพฤติกรรมเพราะเห็นด้วย กับการใช้การปนภาษา และพฤติกรรมการปนภาษาในการเรียนการสอนก็อยู่ในช่วงปนปานกลาง ส่วน ท่านที่ 3-5 พฤติกรรมและทัศนคติที่มีต่อการปนภาษาขัดแย้งกัน เนื่องจากเห็นด้วยกับการปนภาษา แต่พฤติกรรมในการปนภาษาอยู่ในช่วงปนน้อย จึงไม่สอดคล้องกัน ตามที่กล่าวมา

สาขาวิชาภาษาอังกฤษ เมื่อเปรียบเทียบทัศนคติที่มีต่อการปนภาษากับพฤติกรรมการปน ภาษาภายในสาขาวิชา ผู้วิจัยพบว่าทัศนคติกับพฤติกรรมของทุกท่านสอดคล้องกัน กล่าวคือ 4 ใน 5 ท่านเห็นด้วยกับการปนภาษาและมีพฤติกรรมในการปนภาษาอยู่ในช่วงปนมาก อีก 1 ท่านมี ความเห็นเป็นกลางและมีพฤติกรรมในการปนภาษาในช่วงปนปานกลาง ผลการวิจัยที่ได้มาจึง แสดงให้ทราบว่าพฤติกรรมกับทัศนคติที่มีต่อการปนภาษาของทุกท่านสอดคล้องกัน

สาขาวิชาภาษาไทย ผลการวิเคราะห์แสดงให้เห็นว่าพฤติกรรมและทัศนคติที่มีต่อการปน ภาษา มีทั้งสอดคล้องกันและขัดแย้งกัน กล่าวคือ 2 ใน 5 ท่านมีทัศนคติที่ไม่เห็นด้วยกับการปน ภาษาและมีพฤติกรรมในการปนภาษาอยู่ในช่วงปนน้อย ดังนั้นพฤติกรรมกับทัศนคติที่มีต่อการปน ภาษาจึงสอดคล้องกัน อีก 2 ท่านมีความขัดแย้งกันในพฤติกรรมกับทัศนคติที่มีต่อการปนภาษา กล่าวคือมีความเห็นเป็นกลางแต่กลับมีพฤติกรรมในการปนภาษาอยู่ในช่วงปนน้อย และอีก 1 ท่าน มีความเห็นด้วยกับการปนภาษาแต่กลับมีพฤติกรรมในการปนภาษาอยู่ในช่วงปนปานกลางเท่านั้น จึงมีความขัดแย้งกันระหว่างพฤติกรรมกับทัศนคติ

กล่าวโดยสรุป งานวิจัยชิ้นนี้ได้ข้อพิสูจน์ที่ยืนยันสมมุติฐานที่ตั้งไว้ 2 ข้อดังนี้

(1) ในด้านรูปแบบของการปนภาษา อาจารย์ที่สอนในสาขาวิชาภาษาอังกฤษ มีความหลากหลายในการใช้ชนิดของคำ (part of speech) และปรับชนิดของคำตามไวยากรณ์ภาษาอังกฤษ มากกว่าอาจารย์อีก 2 กลุ่ม

(2) กลุ่มอาจารย์ที่สอนวิชาภาษาไทย มีการปนภาษาอังกฤษในภาษาไทย ในความถี่ที่ต่ำที่สุด

ส่วนสมมุติฐานข้อที่ 3 ที่ว่าพฤติกรรมการปนภาษาของอาจารย์มีความสอดคล้องกับทัศนคติเกี่ยวกับการปนภาษา กล่าวคือ ถ้ามีทัศนคติทางบวกเกี่ยวกับการปนภาษาก็จะมีการปนภาษาอังกฤษในภาษาไทยมาก แต่ถ้ามีทัศนคติทางลบเกี่ยวกับการปนภาษา ก็จะมีการปนภาษาอังกฤษในภาษาไทยน้อยนั้น ผลการวิจัยพบว่าไม่เสมอไปที่พฤติกรรมในการปนภาษาจะมีความสอดคล้องกับทัศนคติที่มีต่อการปนภาษา ดังได้กล่าวไปแล้วข้างต้น

6.2 อภิปรายผล

จากงานวิจัยเกี่ยวกับการปนภาษาอังกฤษในภาษาไทยของอาจารย์ต่างสาขาวิชาในมหาวิทยาลัยเกษตรศาสตร์ ผู้วิจัยพบประเด็นที่น่าสนใจที่นำมาอภิปรายดังนี้คือ

6.2.1. การปนภาษา

ผลการวิจัยเรื่องการปนภาษาอังกฤษในภาษาไทยของกลุ่มอาจารย์ทั้ง 3 สาขาวิชาแสดงให้เห็นว่าทุกสาขาวิชามีการใช้การปนภาษาอยู่อย่างสม่ำเสมอในชีวิตประจำวัน ชนิดของคำส่วนมากที่นิยมใช้ในการปนภาษาก็คือชนิดของคำนามและคำกริยา ซึ่งส่วนมากจะเป็นคำศัพท์ในสาขาวิชา เช่นคำว่า cultural bias , class , dictation หรือคำที่ใช้ทั่วไปในมหาวิทยาลัย เช่นคำว่า sheet , paragraph , lecture , course และในคำกริยาอื่นๆ เช่น drop , add , test , study และมีการปรับตามลักษณะไวยากรณ์อังกฤษ โดยใช้ได้ใกล้เคียงกับเจ้าของภาษา เช่นในคำที่ควรจะปนด้วยชนิดของคำกริยา ก็จะไม่ใช้ชนิดของคำประเภทอื่นปนลงไป ถึงแม้ว่าสาขาวิชาภาษาอังกฤษจะเป็นสาขาที่มีความหลากหลายในการใช้ชนิดของคำและมีการใช้ภาษาอังกฤษปนในภาษาไทยในการเรียนการสอนมากที่สุด หากแต่เป็นสาขาวิชาที่สอนไวยากรณ์ภาษาอังกฤษ จึงทำให้มีความคล่องแคล่ว และสามารถใช้การปนภาษาได้ใกล้เคียงกับการใช้ของเจ้าของภาษาจริง ส่วนในสาขาวิชารัฐประศาสนศาสตร์ มีการใช้การปนภาษามากเป็นอันดับที่สองรองจากสาขาวิชาภาษาอังกฤษ และมีรูปแบบการใช้ชนิดของคำในการปนภาษาน้อยกว่าในสาขาแรก แต่ก็สามารถปรับชนิดของคำได้

ตามไวยากรณ์อังกฤษ ผู้วิจัยสันนิษฐานว่าสาขาวิชารัฐประศาสนศาสตร์อาจมีความถนัดในหลักไวยากรณ์ไม่มากเท่าสาขาวิชาภาษาอังกฤษ จึงเลือกที่จะปนภาษาโดยมีความหลากหลายในการใช้ชนิดของคำลดลง และในสาขาวิชาภาษาไทย ทุกข้อความมักเป็นข้อความที่นิยมใช้กันอย่างแพร่หลาย จนแทบจะกล่าวได้ว่าน้อยคนที่จะใช้ข้อความภาษาไทยมาแทนข้อความภาษาอังกฤษที่ใช้ในการปนภาษา อาทิเช่น ข้อความ drop ก็มักจะพูดกันว่า “หมคกำหนด drop-add หรือยังนี่” แต่น้อยครั้งที่จะได้ยินว่า “หมคกำหนดเพิ่ม-ถอนรายวิชาหรือยัง” ข้อความ sign ซึ่งภาษาไทยใช้ว่า “ลงนาม” ซึ่งมักจะพูดกันว่า “นักเรียนที่ลงทะเบียนเรียนแล้ว มา sign ชื่อที่กระดานแผ่นนี้นะคะ” sign เป็นคำยืมจากภาษาอังกฤษ ดังนั้นจึงมีการปรับเปลี่ยนเสียงให้เข้ากับภาษาไทย โดยออกเสียงว่า “เซ็น” คำว่า lecture เรามักจะได้ยินว่า “ยืมสมุดจด lecture หน่อยสิ” แต่แทบจะไม่เคยได้ยินว่า “ยืมสมุดจดคำบรรยายหน่อยสิ” จากตัวอย่างที่ยกมา ผู้วิจัยจึงเห็นว่าการใช้การปนภาษานั้น เราทุกคนประสบ พบเห็นและได้ยินได้ใช้กันอยู่เป็นประจำทุกวัน โดยเฉพาะอย่างยิ่งในรั้วมหาวิทยาลัย จึงทำให้การใช้การปนภาษาบางข้อความกลายเป็นข้อความที่ใช้กันทั่วไปจนเป็นคำปกติเสมือนหนึ่งว่าเป็นข้อความในภาษาไทยนั่นเอง

6.2.2 ทักษะการมีต่อการปนภาษา

ผลการวิจัยครั้งนี้ทำให้ทราบว่า ทักษะการมีต่อการปนภาษากับพฤติกรรมการปนภาษาจริงนั้นไม่จำเป็นต้องสอดคล้องกันเสมอไป ผู้ที่มีทักษะการมีต่อการปนภาษา ในความเป็นจริงอาจจะไม่ใช้การปนภาษาก็ได้ เนื่องมาจากสาเหตุหลายประการเช่นเกรงว่าจะไม่เป็นที่ยอมรับในสังคม หรือไม่เหมาะสมกับสาขาวิชาที่ทำการสอน การวิตกว่าผู้ฟังอาจไม่เข้าใจถ้าสื่อโดยใช้การปนภาษา หรือเกรงว่าจะใช้การปนภาษาไม่เป็นไปตามลักษณะไวยากรณ์อังกฤษ ผู้ที่มีทักษะการมีต่อการปนภาษา ในการสอนหรือการสนทนาจริงอาจจะใช้การปนภาษาก็เป็นได้ ทักษะการมีต่อการปนภาษา เรื่องที่ละเอียดอ่อนและยากต่อการตัดสินใจได้ว่าใช้หรือไม่ใช้ ผู้วิจัยสันนิษฐานว่า สถานการณ์ เวลาและโอกาสที่เอื้ออำนวยก็เป็นปัจจัยที่สำคัญ ในสถานการณ์หนึ่งเราอาจจำเป็นที่จะต้องใช้การปนภาษา เช่นการพูดกับผู้พูดสองภาษาหรือชาวต่างชาติที่พยายามพูดภาษาไทย บางครั้งเราไม่สามารถที่จะใช้ข้อความภาษาไทยเพื่อสื่อสารถ้อยความได้จึงต้องใช้ข้อความภาษาอังกฤษปนในภาษาไทย เป็นต้น

6.3 ข้อเสนอแนะในการทำวิจัยครั้งต่อไป

การศึกษาวิจัยครั้งนี้เป็นเพียงการเริ่มต้นศึกษาเรื่องการปนภาษาอังกฤษในภาษาไทยของอาจารย์ต่างสาขาวิชา ในระดับมหาวิทยาลัย กลุ่มตัวอย่างประกอบด้วยอาจารย์มหาวิทยาลัยเกษตรศาสตร์เพียง 15 คน ซึ่งเป็นกลุ่มที่เล็ก ในอนาคตน่าจะศึกษาเพิ่มเติมดังนี้

6.3.1 ควรวิเคราะห์ลักษณะทางเสียงในการปนภาษาด้วย เพื่อจะได้ทราบว่าเมื่อมีการใช้การปนภาษาในการเรียนการสอนนั้น มีการออกเสียงตามระบบภาษาไทยหรือภาษาอังกฤษ

6.3.2 ควรศึกษาทัศนคติที่นิสิตมีต่อการปนภาษาและวิเคราะห์อย่างละเอียดถึงความเข้าใจที่มีต่อบทเรียนเมื่ออาจารย์ทำการปนภาษาขณะสอน เพื่อจะได้ทราบว่าเมื่อมีการปนภาษาในขณะที่สอนแล้ว นิสิตสามารถเข้าใจหรือไม่ มากน้อยอย่างไร

6.3.3 ควรขยายจำนวนกลุ่มตัวอย่างให้มีจำนวนใหญ่ขึ้น เพื่อให้ได้มาซึ่งข้อมูลและผลการวิเคราะห์ที่แม่นยำขึ้น

6.3.4 ควรศึกษาการปนภาษาของคนกลุ่มอื่นๆ เช่นพนักงานต้อนรับบนเครื่องบิน พนักงานตามบริษัทชาวต่างชาติ และเปรียบเทียบกับผู้ที่ทำงานโดยไม่ค่อยได้ติดต่อกับชาวต่างประเทศ เพื่อดูความแตกต่างในการปนภาษาของทั้ง 2 กลุ่ม

6.3.5 ควรศึกษาการสลับภาษาในกลุ่มคนที่พูด 2 ภาษา (อังกฤษ-ไทย) เพื่อศึกษาลักษณะและรายละเอียดต่างๆที่เขาทำการปนภาษา เพื่อนำมาเปรียบเทียบกับผู้ที่เป็นชาวไทยโดยกำเนิด

6.3.6 ควรศึกษาผู้ที่จบการศึกษาจากต่างประเทศเพื่อเปรียบเทียบกับผู้ที่ศึกษาจบในประเทศไทย แต่มีแควงการทำงานที่ใกล้เคียงกัน